DE CUCULLINA RUBRA FABULA

LATINE

RONALD LANGEREIS ~ AMSTELODAMI XVII

De Cucullina Rubra fabula

In casa prope ora silvae vixerunt mater et ab omnibus amata filia. Maxime autem omnium eam amabat avia quae in altera silvarum parte habitabat. Die puellae natali dederat ei paenulam rubram quam ipsa ut puella diu gerere solita fuerat. Ex eo proneptis cucullo rubro paenulam cotidie gerebat quam ob rem latus ei nomen Cucullinae dedit Rubrae.

Aliquando mater filiam appellavit et dixit: Annuntiavit mihi venator aviam febri lecto teneri. Celere tu ad illam feras panem vinumque ut advalescat ac mox recurat. Et mihi pollicere compendium te facturam itineris nec moraturam nec locuturam esse cum alienis.
Promisit puella. Panem et vinum in canistro posuit matrem basiavit et iter coepit.

Cum primum in silva fuit impigre perambulabat usque ad quercum latam advenit ubi in infimo bracchio sedebat corvus.
– Salve crocivit avis. Itane sola silvis transgrediris? Quonam vadis Cucullina Rubra?
– Salve frater corve respondit puella. Ad aviam meam viam facio quae in altero silvae ore domum habet. Aegrotat illa et iam pedem fero ad cibum potumque ferendum.
– Ain vero? Sed numne audisti lupum vagantem in his partibus? quem vidi hodie atque heri furtim circumeuntem caveas villarum. Caute hinc progreditor nisi forte illi obviam ire mavis.
Dixit et sua ipsa verba rauce risit.
– Immo! exclamavit aliquantum consternata puella. Pro dii immortales! ne lupus umquam a me videatur! Tibi gratias ago frater corve pro bono consilio. Eo vigilantius hinc progrediar.

Lupus autem in dumetis latens totum sermonem audiverat. Cum Cucullina corvo vale dixisset lupus eam procul secutus est. Puella eum propinquum non animadvertit et cum ingressa esset in lucum ubi milia florum asperserat Flora carpere aviae gratia pugillum ei videbatur.

Interea cogitabat secum lupus hic eam subito salire sed lignatores videns duos qui paulum longius ligna agebant incepto destitit. Inde loci silvis praecurrit et mox ad casam aviae pervenit.
Fore semiaperta facile intravit et iam intus aviam pedibus detraxit de grabato et uno morsu voravit – tam parvula et macra anicula et tantae fauces suae.
Aegre saturatus grabato incubuit itaque adventum puellae exspectabat.

Quam enim curiosae sunt aves corvi!

Postquam valedixit puellae corvus ad aviae casam avolaverat. Ex umbris iuniperi densae lupum intrare viderat. In primis locum tenuerat iterum pinum iuxta casam insederat et per unam fenestram introspectaverat. Illinc lupum viderat in cubile aviae cubentem. Tunc furtim avolaverat rursum ad lucum ubi lignatores adhuc agebant. Summa voce crociens animos eorum advertere potuerat et eis de omnia narraverat quae viderat.
Haud paulum solliciti erant lignatores nam anum bene noverunt quae saepius eos adiuverat quod amplam habebat scientiam herbarum salutarium et vulnera curandi.
Corripuerant secures et illuc abierant quam celerrime potuerunt.

Cucullina Rubra interea ad casam pervenerat.
Intravit et oculis ad intus tenebras accommodatis canistram et flores in mensa posuit et quaesit:
– Ut vales avia mea? Ecce me Cucam.
– Salve Cuca vafre susurravit lupus parva et rauca voce.
– Sicut aliena sonat vox tua ait puella.
– Est enim morbi gemuit lupus. En age exuas tibi vestes et commodule incumbas apud me. Eo mihi facilius erit locutum.
Puella mensam superiecit paenula ac tunica et se apud aviam supposuit stragulo.

Vix iam lupus esuriebat. Ideo primum paulisper ei ludicra dare constituit.
Membris eam amplectebatur et comminus premebat eam ad pectus suum.
Cum primum sensit corporis eius saetas puella exclamavit:
– Ah! avia quam es pilosa!
– Ita vero turturilla mea ut aevum decet. Scilicet aevum augere pilos. Tute autem aetatula mea tot habes promissum laneumque capillum et simul hoc dicens nasum longum in capillos eius inseruit ad odorem percipiendum.
– Et quam suavissime odoraris! inquit et linxit ora.
– Ain tu?
– Ecce auriculas tuas! perrexit lupus quam parvas ac delectabiles et lingua lambit infimam auriculam eius.
– Nec tamen paulum per eas audire possum.
– Iam vero nares quoque istas! ut frustum dulce et parvulum! iterumque ei linguam dedit.
– Nec tamen paulum per eas sentire possum et id vero quod nunc sentio nullo modo mihi placet. Ex oribus oles avia mea.
– Iam vero osculum tuum! nimis parvum talibus iurgiis. Osculum debes aviae tuae Cuca.
Invita puella ora longa summo tenus attigit ore et denuo accepit linguam eius.
– Fu! avia noli me…
– At isticine? quaesit imperturbatus lupus collum eius unguibus palpans – nullum capillum? Omnino glabella es collo! cutis modo dulcis teneraque!
– At avia nonne scis virgines ac mulieres ibi nullos habere capillos?
– Ecce mammas! ita molles et teneras ut sumen tametsi firmas! et super illas incumbens lupus mammas eius lingere coepit.
A lambendo mamillas non modo abstineri non poterat sed ne ipsi quidem diutius ullo modo admoderari.
Cucullina eum repellere a se frustra conabatur. Manibus contra pectora eius adversis repente intellexit aliquid insuetum esse et desperanter exclamavit:

– At avia ubi mammae sunt tuae?
Lupus fremens mentes ad se revocavit.
– Aridae perrugatae respondit ex improviso. Nonne scis frusticula mea mammas earum paulatim evanescere cum senescunt mulieres? Et pergrandis natu ego.
– Hau! ne vivam si scio. Tales quidem a me invisae ac incognitae res.
Interea subsensit unguem labi ad alvum et incertis manibus eum insequebatur.
– O venter mollis gemuit lupus corporis delicatissima pars et denuo ora linxit.

Cucullina simul ventrem eius tangens valde mirabatur.
– At avia quare venter tantus est? Numne es gravida tu?
Haec lupo risum elicuit.
– Hahahae immo si scias. Forsan insit aliquis ventricula mea… adventus tui cupida.
Amplius etiam unguem submisit et hic vicissim mirabatur.
– Heia vero! nec tamen omnino es glabella mollicula mea. Quidnam sit quod hic sentio? et ungue fricabat anulos in inguine eius.
– Nolo! exclamavit puella genua sursum extollens pudore.
Unguem ab ilibus abripuit et hoc faciendo animadvertit aliquas eius partes quarum praesentia admodum solvit dubium cunctans. Illas violentius premit quod male anhelare fecit lupum.
– Fraus! vociferabatur nec tute avia mea! et lupum summa vi calcans in ventrem se ipsam de grabato emisit in terra.

Uno eodem tempore vi patefacta est foris et irruerunt duo viri alternas. Primus res statum cito inspiciens molitus est securim. Lupus iam quidem semisurrectus ferrum accipit armo. Cum gemens succidisset alter vir praesiluit et uno ictu eum decollavit. Caput per terram advolvebatur usque ad in adversa facie puellae locum.
Recte spectabat in fauces hiantes. Paulo post per eas esset perita nisi hi viri extremo tempore ei auxilio venissent.
Terrore exclamavit et vix sonitus lapsus cum eruperunt lacrimae et misere singultire coepit.

Consuluerunt paulisper viri. Deinde alter atque iunior levavit Cucullinam et eam atoleravit foras. Puella ei dedit bracchia collo et ad pectus eius adversa umerum madefecit lacrimis. Vir ad rivum prope casam aggressus est. Ibi in lapidem assedit et eam in gremio fovebat. Animum eius solari conabatur dulcia susurando verba in auriculas.
At ut ferme fit cum vir iuvenis ac nervosus consolabitur puellam sorte perturbatam – eo magis si ab initio nudam – ei blandiari et oscula ferre coepit et mox osculis inter singultus osculis respondit ea. Tandem se straverunt in ripae gramine molli ad Amoris nutui obsequendum. Postea in rivo animos corporaque refecerunt et invicem adhuc amplexi sunt aliquoties ante ad casam quam regrediebantur.

Iunctis manibus redeuntes inveniunt alterum virum ne trivisse tempus quidem. Lupum pelle spoliaverat et insecuerat cadaver. Reliquias cruentas in sterquilinio deiecerat corvorum gratia qui cum magno crocientes clamore iam congregantur in circa casam cacuminibus. Aviae corpus straverat iuxta cavum quod fodere adhuc in opere erat occupatus. Eos ambos appropinquantes intuens astute subrisit.

Cum cavum satis altum esset corpus in eo deposuerunt. Id Cucullina texit paenula rubra – saltem ea eius fuerat – et sparsit carptis in via floribus. Cantus lugubres cecinerunt ac ad honorem mortuae verba loquenda locuti sunt. Deinde viri sepulcrum humo impleverunt cum puella modo conspiciens flebat.
Tum demum animos remiserunt et Cucullinae pane vinoque fruentes de rebus gestis locuti sunt dum somno paulatim opprimebantur.

Sero diei profecti sunt puellam ad domum ferendum. Senior lupi pellem gessit caput crudele iunior et ea aviae capram duxit fune. Praetereuntes lucum primus ad operationis loca rediit ad instrumentum curandum et duo paucis verbis iter perrexerunt uterque eorum mersus in meditationibus suis.

Paulo ante solem occidentem ad casam matris pervenerunt. Ea magis per horas sollicita filiae reditum exspectans multum relevata eos intro vocavit.
– Quaero cur capram istanc ducis? cur paenulam non geris?
Tunc rettulerunt historiam horriferam atque cunctam immo ferme cunctam. Omiserunt intimas aliquas partes.
At mater et oculos eorum – alii alios perpetuo petentes – et filiae ruborem collo observans magis intellexit quam suspicati sunt ei.
Tandem iuvenis valedixit sed vale suum cotidiano magis fuit et diuturnius quidem.

Postero die – albino caelo – se iterum. Matris gratia adduxit favum mellis qui maxime ei placuit. Puella ingenio eius gaudens eocum pedem extulit et inter se diutius in silva morati sunt.

Scripsit Ronald Langereis
Amstelodami 22-04-2017

Comments welcome

Nederlandse vertaling lezen
English translation – reading only